

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, (hierna: de rechtbank) van 29 december 2009 in zaak
nr. 08/34644 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 229/35; hierna: de Richtlijn) wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "burger van de Unie" verstaan: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit.

Volgens het tweede lid, aanhef en onder a, wordt onder "familielid" verstaan: de echtgenoot.

Volgens het derde lid wordt onder "gastland" verstaan: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.

Volgens artikel 3, eerste lid, is deze richtlijn van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, tweede lid, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Ingevolge artikel 8.7, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), voor zover hier van belang, is hoofdstuk 8, afdeling 2, paragraaf 2 EG/EER van het Vb 2000 van toepassing op vreemdelingen die de nationaliteit bezitten van een staat die partij is bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap of de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, dan wel van Zwitserland, en die zich naar Nederland begeven of in Nederland verblijven.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder a, is deze paragraaf eveneens van toepassing op de familieleden die een vreemdeling als bedoeld in het eerste lid naar Nederland begeleiden of zich bij hem in Nederland voegen, voor zover het betreft de echtgenoot.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, is deze paragraaf eveneens van toepassing op de ongehuwde partner die een vreemdeling als bedoeld in het eerste lid naar Nederland begeleidt of zich bij hem in Nederland voegt en die een deugdelijk bewezen duurzame relatie met de vreemdeling heeft.

2.1.2. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Richtlijn is deze alleen van toepassing op gemeenschapsonderdanen die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, en op hun familieleden die hen begeleiden of zich bij hen voegen. In het arrest van 25 juli 2008, C-127/08, *Metock*, punt 99, (www.curia.europa.eu), heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: HvJ EG) overwogen dat artikel 3, eerste lid, van de Richtlijn zo moet worden uitgelegd dat een persoon met de nationaliteit van een derde land die de echtgenoot is van een gemeenschapsonderdaan die verblijft in een lidstaat waarvan hij niet de nationaliteit bezit, en die deze gemeenschapsonderdaan begeleidt of zich bij hem voegt, rechten kan ontlenen aan de bepalingen van de Richtlijn, ongeacht wanneer of waar zij zijn gehuwd alsook ongeacht de wijze waarop deze persoon met de nationaliteit van een derde land de gastlidstaat is binnengekomen. Hieruit volgt dat het voor de toepassing van de Richtlijn niet is vereist dat de gemeenschapsonderdaan, die verblijft in een lidstaat waarvan hij niet de nationaliteit bezit, eerst ergens anders met het familielid in gezinsverband moet hebben verbleven.

De Richtlijn is in beginsel niet van toepassing op

gemeenschapsonderdanen die verblijven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten, hetgeen betekent dat hun familieleden uit derde landen aan de nationale immigratiewetgeving moeten voldoen (zie het arrest *Metock*, punten 76-78). In het arrest van 7 juli 1992, C-370/90, *Surinder Singh*, punt 23, (www.eur-lex.europa.eu), heeft het HvJ EG evenwel overwogen dat de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan die van haar recht op vrij verkeer gebruik heeft gemaakt, wanneer laatstgenoemde naar haar land van herkomst terugkeert, ten minste dezelfde rechten van toegang en verblijf moet genieten als die welke het gemeenschapsrecht hem zou toekennen indien die gemeenschapsonderdaan zou besluiten om naar een andere lidstaat te gaan en daar te verblijven. Het arrest *Singh* betrof de toepassing van Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, welke is vervangen door de Richtlijn (zie artikel 38, tweede lid, van de Richtlijn). Hieruit volgt dat de Richtlijn naar analogie van toepassing is op de situatie waarbij een gemeenschapsonderdaan, na verblijf in een andere lidstaat, met een familielid terugkeert naar zijn land van herkomst.

In het arrest van 11 december 2007, C-291/05, *Eind*, punt 45, (www.curia.europa.eu), heeft het HvJ EG overwogen dat bij terugkeer van een werknemer naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit nadat hij betaald werk heeft verricht in een andere lidstaat, een tot het gezin van die werknemer behorende persoon met de nationaliteit van een derde land volgens artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap, welke naar analogie wordt toegepast, een recht van verblijf heeft in de lidstaat waarvan de werknemer de nationaliteit bezit, ook indien deze laatste aldaar geen reële en daadwerkelijke economische activiteit verricht. Bedoelde bepaling is thans in de Richtlijn opgenomen (zie artikel 38, eerste lid, van de Richtlijn).

Zoals volgt uit voormelde arresten van *Singh* en *Eind* is de ratio van toepassing van de Richtlijn naar analogie erin gelegen dat een gemeenschapsonderdaan niet mag worden belemmerd in het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer door de omstandigheid dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst gescheiden zou kunnen geraken van een familielid met de nationaliteit van een derde land doordat deze in het land van herkomst niet bij hem kan verblijven. Naar haar aard doet een dergelijke belemmering zich niet voor indien een gemeenschapsonderdaan, na een verblijf in een gastland zonder familielid, alleen terugkeert naar zijn land van herkomst.

2.1.3. De referente bezit de Nederlandse nationaliteit. De vreemdeling stelt haar ongehuwde partner te zijn, die op grond van artikel 8.7, vierde lid, van het Vb 2000 voor toepassing van de Richtlijn met een echtgenoot gelijk gesteld kan worden. Niet in geschil is dat de referente van januari 2008 tot juni 2008 in België heeft verbleven en dat de vreemdeling op 29 februari 2008 vanuit Liberia naar Nederland is gereisd, waar hij direct na aankomst in het ziekenhuis is opgenomen. Ter zitting bij de rechtbank heeft de vreemdeling verklaard dat hij niet in België heeft gewoond, maar dat hij een aantal malen, maximaal vijf, bij de referente in België is geweest. Nu de

vreemdeling na zijn aankomst op 29 februari 2008 niet in België, maar uitsluitend in Nederland heeft gewoond, heeft de rechtbank terecht overwogen dat van een reëel en daadwerkelijk verblijf van de vreemdeling in België geen sprake is geweest. Dat de vreemdeling, naar gesteld, heeft getracht zich in te schrijven in het bevolkingsregister in België maakt dit niet anders nu dit niet heeft geresulteerd in de daadwerkelijke vestiging van de vreemdeling in België.

Dientengevolge moet het ervoor worden gehouden dat de referente zonder de vreemdeling in België heeft verbleven en de vreemdeling haar niet heeft begeleid bij haar terugkeer naar Nederland. In deze situatie doet een belemmering voor de referente om van haar recht op vrij verkeer gebruik te maken zich niet voor, zodat voor toepassing van de Richtlijn naar analogie geen reden bestaat. Reeds hierom heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling geen verblijfsrecht kan ontleen aan – toepassing naar analogie van – de Richtlijn vanwege het verblijf van de referente in België.

De grieven falen.

2.2. Hetgeen overigens in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid
van mr. J. Schaaf, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

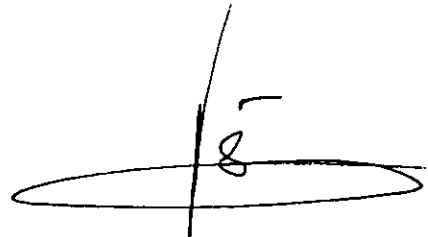
w.g. Schaaf
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 september 2010

523.

Verzonden: 7 september 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 08/34644 BEPTDN

V-nr:

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____ van Liberiaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. W. Frouws, advocaat te Utrecht,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Brand, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 juni 2008 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 29 mei 2008 tot afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000, afgewezen. Op 17 juni 2008 heeft eiser tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 25 september 2008 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen, gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit op het bezwaar. Het bezwaar is bij besluit van 8 oktober 2008 ongegrond verklaard.

Bij brief van 27 oktober 2008 heeft de rechtbank zowel eiser als verweerder bericht dat het ingediende beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit wordt geacht mede te zijn gericht tegen het inmiddels ontvangen reële besluit van 8 oktober 2008.

Het onderzoek ter zitting is aangevangen op 27 februari 2009. Eiser is daar verschenen, bijgestaan door mr. G.G.A.J. Adang, die heeft waargenomen voor de voornoemde gemachtigde. Namens verweerder is verschenen mr. T.J.W. Visser. Tevens was ter zitting aanwezig mevrouw _____ verder te noemen: referente. De rechtbank heeft het onderzoek gesloten.

Bij beslissing van 22 april 2009 is het onderzoek heropend en is de zaak verwezen naar een meervoudige kamer. Het onderzoek ter zitting is voortgezet op 15 september 2009. Eiser daar verschenen, bijgestaan door mr. G.G.A.J. Adang. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was referente ter zitting aanwezig.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Standpunten van partijen

1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000. *Ten eerste heeft referente niet aangetoond dat zij daadwerkelijk diensten in België en Duitsland (heeft) verricht, zodat zij niet kan worden aangemerkt als grensoverschrijdende dienstverrichter als bedoeld in artikel 49 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (EG Verdrag). Tevens is niet aannemelijk gemaakt dat de werkzaamheden van referente substantieel zijn en dat er sprake is van reële en daadwerkelijke arbeid. Referente kan derhalve geen beroep doen op het arrest Carpenter van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJEG) van 11 juli 2002 (C-60/00). Indien referente wél zou kunnen worden aangemerkt als dienstverrichter in de zin van artikel 49 van het EG Verdrag, is niet aangetoond dat referente zal worden belemmerd in het uitoefenen van haar economische activiteiten, indien aan eiser geen verblijf zal worden toegestaan. Ten tweede is het arrest Metock van het HvJ-EG van 25 juli 2008 (C-127/08) niet van toepassing op de situatie van eiser. Weliswaar heeft referente een aantal maanden in België verbleven, maar eiser heeft niet bij referente in België verbleven. Om eiser te kunnen aanmerken als gemeenschapsonderdaan, dient hij op grond van het EG Verdrag met referente in België te hebben verbleven. Ten derde is niet aangetoond dat referente in 1986 een half jaar in Engeland heeft gewoond en gewerkt, zodat op grond hiervan niet kan worden geconcludeerd dat referente kan worden aangemerkt als gemeenschapsonderdaan. Ook indien dit wel zou worden aangetoond, kan eiser aan het verblijf van referente in Engeland geen verblijfsrecht ontlenen. Hij heeft immers niet met referente in Engeland verbleven op grond van het EG Verdrag. Tot slot heeft eiser met het enkel verwijzen naar de overgelegde stukken onvoldoende aangetoond dat in gelijke of vergelijkbare gevallen wel een verblijfsvergunning is verleend.*

2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Verweerder stelt ten onrechte dat referente niet kan worden aangemerkt als gemeenschapsonderdaan. Het eerste aanknopingspunt met het gemeenschapsrecht is dat referente tussen 1986 en 1991 in Engeland heeft gewoond en gewerkt. Ten tweede stelt eiser dat het gemeenschapsrecht in deze zaak van toepassing is vanwege het verblijf van referente gedurende vijf maanden in België. Eiser stelt zich in dat verband primair op het standpunt dat referente wel degelijk substantiële werkzaamheden in België heeft verricht en derhalve als zelfstandige in België werkzaam is geweest. Subsidiair stelt eiser dat dit voor de verkrijging van de status van gemeenschapsonderdaan niet noodzakelijk is. Ook als economisch niet-actieve heeft referente EU-rechten verkregen, aangezien voldaan is aan de eisen van artikel 7 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Richtlijn 2004/38). Nu referente is teruggekeerd naar Nederland is zij te beschouwen als gemeenschapsonderdaan en kan haar echtgenoot zich op grond van artikel 3 van Richtlijn 2004/38 bij haar voegen. Verweerders interpretatie van Richtlijn 2004/38 is sinds het arrest Metock niet meer houdbaar. Eiser verwijst naar rechtsoverwegingen 48 tot en met 80 van dit arrest. Daaruit volgt dat eerder legaal verblijf in een andere lidstaat niet vereist is om in de gastlidstaat rechten te kunnen ontlenen aan de bepalingen van Richtlijn 2004/38. In rechtsoverwegingen 80 tot en met 99 overweegt het HvJ-EG dat de echtgenoot/derdelander rechten kan ontlenen aan met name artikel 3 van Richtlijn 2004/38 en, ongeacht de wijze waarop deze persoon de

gastlidstaat is binnengekomen. Verweerder heeft dan ook artikel 3 van Richtlijn 2004/38 geschonden, door van eiser te verlangen dat hij voorafgaand aan zijn komst naar Nederland bij zijn echtgenote legaal in België heeft verbleven. Meer subsidiair heeft eiser in dit verband een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel.

Ten derde heeft eiser gesteld dat referente arbeid als zelfstandige verricht en als zodanig grensoverschrijdende diensten verleent, zodat eiser ook op die grond een beroep op het gemeenschapsrecht kan doen. Referente stelt adviezen te geven aan gemeenschapsonderdanen die hulp nodig hebben bij het gebruik maken van het gemeenschapsrecht en lezingen te houden over dit onderwerp. Ter onderbouwing van deze stelling heeft eiser een aantal stukken overgelegd.

3. Overwegingen

1.1 Artikel 17, eerste lid, van het EG Verdrag bepaalt dat een burgerschap van de Unie wordt ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie vult het nationale burgerschap aan doch komt niet in de plaats daarvan.

1.2 Ingevolge artikel 18, eerste lid, van het EG Verdrag heeft iedere burger van de Unie het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij dit Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

1.3 Ingevolge artikel 2, derde lid, van Richtlijn 2004/38, wordt onder "gastland" verstaan: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.

1.4 Ingevolge artikel 3, eerste lid, van Richtlijn 2004/38, is deze van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en diens familieleden, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

1.5 Ingevolge artikel 8.7, eerste en tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 is afdeling 2, paragraaf 2, van het Vb 2000 van toepassing op de vreemdeling die de nationaliteit heeft van een van de lidstaten en die zich naar Nederland begeeft of in Nederland verblijft en op (onder meer) zijn echtgenoot, die hem naar Nederland begeleidt dan wel zich in Nederland bij hem voegt.

1.6 In het arrest van het HvJ-EG van 7 juli 1992, C-370/90 (Surinder Singh, NJ 1994/635) heeft het HvJ-EG bepaald dat een lidstaat verplicht is de toegang tot en het verblijf op zijn grondgebied toe te staan aan de echtgenoot van een onderdaan van die lidstaat, die zich met die echtgenoot naar een andere lidstaat heeft begeven om aldaar arbeid in loondienst te verrichten in de zin van het EG Verdrag en die terugkeert naar de staat waarvan hij de nationaliteit bezit, om zich aldaar te vestigen in de zin van het EG-Verdrag, zulks ongeacht de nationaliteit van de echtgenoot. Deze echtgenoot moet ten minste dezelfde rechten genieten als die welke hem door het gemeenschapsrecht zouden worden toegekend, indien zijn echtgenoot op het grondgebied van een andere lidstaat binnenkwam en verbleef.

1.7 Het arrest van het HvJ-EG van 11 december 2007, C-291/05 (Eind, JV 2008/1), betrof de terugkeer van een werknemer naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit nadat hij

betaald werk had verricht in een andere lidstaat. Het HvJ-EG oordeelde dat zijn minderjarige dochter, die de nationaliteit van een derde land bezit, een recht van verblijf heeft in de lidstaat waarvan de werknemer de nationaliteit bezit en waarnaar hij terugkeert. De werknemer in die andere lidstaat had in gezinsverband samengewoond met zijn dochter en de dochter had in die andere lidstaat rechtmatig verblijf gehad op grond van het EG-recht.

1.8 In het arrest van 25 juli 2008, C-127/08 (Metock, JV 2008/291) heeft het HvJ-EG geoordeeld dat Richtlijn 2004/38 niet toestaat dat een lidstaat de eis stelt dat het derdelander familielid van een Unieburger die in die lidstaat verblijft maar niet de nationaliteit ervan bezit, vóór zijn komst naar de gastlidstaat legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat. Artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 moet volgens het HvJ-EG aldus worden uitgelegd dat een persoon met de nationaliteit van een derde land die zich bij zijn of haar echtgenoot voegt of deze begeleidt, terwijl deze echtgenoot burger van de Unie is en verblijft in een lidstaat waarvan hij niet de nationaliteit bezit, rechten kan ontfenen aan de bepalingen van die richtlijn, ongeacht wanneer of waar zij zijn gehuwd alsook de wijze waarop deze persoon met de nationaliteit van een derde land de gastlidstaat is binnengekomen. Het HvJ-EG heeft in dit arrest verder benadrukt dat aan de Richtlijn 2004/38 alleen diegenen rechten van toegang en verblijf ontfenen, die in de zin van artikel 2, punt 2, familielid zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (overweging 73). Daarnaast heeft het HvJ-EG bevestigd dat het vaste rechtspraak is dat de verdragsbepalingen inzake het vrij verkeer van personen en de ter uitvoering van deze bepalingen vastgestelde handelingen niet kunnen worden toegepast op activiteiten die geen enkel aanknopingspunt hebben met een van de situaties waarop het gemeenschapsrecht ziet, en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen (overweging 77).

Het verblijf van referente in Engeland

2.1 Ten aanzien van het verblijf van referente in Engeland overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft de stelling van eiser omtrent het verblijf van referente in Engeland niet gemotiveerd betwist. De rechtbank acht, gelet daarop en op de door eiser ter onderbouwing van zijn stelling overgelegde stukken, aannemelijk dat referente van 1986 tot 1991 rechtmatig in Engeland heeft gewoond en gewerkt. Verder staat vast dat referente daar verbleef met haar toenmalige echtgenoot. Zij kende eiser nog niet en zij hebben dus niet samen in Engeland verbleven. Na haar verblijf in Engeland is referente teruggekeerd naar Nederland.

2.2 Naar het oordeel van de rechtbank brengt de omstandigheid dat referente meer dan 17 jaar geleden gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer niet met zich dat referente ook in haar huidige situatie onder de werking van het gemeenschapsrecht valt. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat er geen enkel verband bestaat tussen het verblijf van referente in Engeland en haar huidige situatie. Dit geldt ten eerste voor de aard van de werkzaamheden: referente heeft verklaard dat zij in Engeland heeft gewerkt voor een tandarts en een verzekeringsbedrijf. Van enig verband met haar huidige werkzaamheden is geen sprake. Verder is van belang dat referente destijds was gehuwd en samenleefde met een andere persoon dan eiser en dat referente sedertdien weer lange tijd in Nederland heeft gewoond. Naar het oordeel van de rechtbank levert het eerdere verblijf in Engeland geen enkel aanknopingspunt op voor de toepassing van het gemeenschapsrecht op de huidige situatie van referente en eiser.

Het verblijf van referente in België

3.1 Ten aanzien van het verblijf van referente in België overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank stelt vast dat referente een zogenoemd attest van immatriculatie van de gemeente Diest, België, heeft overgelegd, geldig van januari 2008 tot juni 2008. Referente heeft verklaard dat zij van januari 2008 tot half april 2008 in België heeft verbleven. Verweerder heeft dit niet bestreden. Eiser is op 29 februari 2008 vanuit Liberia naar Nederland gereisd. Hij is direct na zijn aankomst opgenomen in het ziekenhuis. Vast staat voorts dat eiser en referente hebben geprobeerd eiser met het oog op het voorschrift van artikel 8, vijfde lid, van Richtlijn 2004/38 in te schrijven in het bevolkingregister in België, ter verkrijging van een verblijfsrecht aldaar. Het daartoe strekkende verzoek van eiser en referente is afgewezen in verband met het ontbreken van een originele, gelegaliseerde huwelijksakte. In maart 2008 is de minderjarige zoon van referente onder toezicht gesteld. In verband daarmee en in verband met de gezondheidstoestand van eiser is referente in april 2008 teruggekomen naar Nederland.

3.2 Ter zitting van 15 september 2009 heeft de gemachtigde van eiser zijn standpunt dat eiser daadwerkelijk in België heeft gewoond laten vallen. Referente heeft voorts verklaard dat eiser een aantal malen, maximaal vijf, met haar in België is geweest. Daarvan is echter geen bewijs overgelegd. Ook is het niet gelukt om eiser op grond van artikel 8, vijfde lid, van Richtlijn 2004/38 in te schrijven in het bevolkingsregister, zodat eiser niet in het bezit was van een verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van Richtlijn 2004/38. De rechtbank gaat er dus van uit dat eiser geen feitelijk verblijf in België gehad en dat hij daar evenmin een verblijfsrecht heeft genoten, noch op grond van het EG-recht noch anderszins.

3.3 De rechtbank is voorts van oordeel dat niet aannemelijk is gemaakt dat referente in de eerste maanden van 2008 in België bedrijfsmatige activiteiten van enige substantie heeft verricht. Eiser heeft over de aard en de intensiteit van de door referente verrichte activiteiten onvoldoende duidelijkheid verschaft. Er is sprake van verschillende soorten bedrijfsactiviteiten die nauwelijks zijn onderbouwd. In ieder geval is niet aannemelijk geworden dat referente van deze activiteiten in haar levensonderhoud, laat staan dat van eiser kon voorzien. Tot de door eiser overgelegde stukken behoort een (voorlopige) balans per 30 juni 2009 en een winst- en verliesrekening over de eerste zes maanden van 2008. Het balanstotaal bedraagt € 478,- en de winst- en verliesrekening vermeldt een omzet van € 252,- en een totaal aan kosten van € 274,-.

3.4 Naar het oordeel van de rechtbank bieden de hiervoor in 3.1 tot en met 3.3 genoemde feiten en omstandigheden onvoldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat het gemeenschapsrecht van toepassing is op de huidige situatie van referente en eiser. Anders dan eiser stelt kan uit het arrest Metock niet worden afgeleid dat eiser, als echtgenoot van een unieburger, in dit geval een verblijfsrecht kan ontlenen aan de Richtlijn 2004/38. In dit arrest is immers vastgehouden aan bestendige rechtspraak dat het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op situaties die geen enkel aanknopingspunt hebben met het gemeenschapsrecht. In deze zaak kan niet worden gezegd dat ieder aanknopingspunt met het gebruik van de rechten van vrij verkeer ontbreekt, nu referente een aantal maanden in België heeft verbleven kort voor haar terugkeer naar Nederland en kort voor de datum van indiening van de aanvraag. Daar staat echter tegenover dat van enige samenhang tussen haar verblijf in België en de aanwezigheid van eiser in Nederland niet is gebleken. Daartoe is allereerst van belang dat eiser, zoals reeds overwogen, niet met referente in België heeft gewoond en hij

haar ook niet heeft vergezeld bij haar terugkeer van België naar Nederland. Daarin verschilt deze situatie wezenlijk van die in de genoemde arresten Surinder Singh en Eind. Verder weegt mee dat is gesteld noch gebleken dat referente haar bedrijfsactiviteiten in België heeft gestaakt omdat zij anders niet met eiser kon samenzijn. Ook in dat verband is van belang dat eiser zich niet bij haar in België heeft gevoegd. De rechtbank acht veeleer aannemelijk dat referente haar (beperkte) bedrijfsactiviteiten heeft beëindigd omdat deze geen vruchten afwierpen. Voor zover eiser heeft bedoeld te stellen dat sprake was van voortzetting in Nederland van de in België uitgeoefende bedrijfsactiviteiten is dit niet aannemelijk gemaakt. Het valt onder die omstandigheden niet in te zien dat referente is belemmerd in het uitoefenen van haar rechten van vrij verkeer doordat aan eiser een verblijfsrecht wordt onthouden nadat zij zich in Nederland bij hem had gevoegd. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de onderhavige situatie gelijkgesteld moet worden met die waarin ieder aanknopingspunt met het gemeenschapsrecht ontbreekt en waarin alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen. Eiser kan om die reden noch aan artikel 18 van het EG-Verdrag, noch aan artikel 3 van de Richtlijn 2004/38 noch aan artikel 8.7 van het Vb 2000 een verblijfsrecht ontlennen.

3.5 Eiser heeft daarnaast een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Hij heeft stukken overgelegd die betrekking hebben op twee andere zaken. Verweerder heeft ter zitting verklaard dat de feitelijke situatie in die zaken anders was omdat het familielid met de nationaliteit van een derde land met de Nederlandse partner eerder samen in een andere lidstaat hadden verbleven. Eiser heeft die stelling weliswaar betwist maar heeft aan die betwisting geen bewijsstukken ten grondslag gelegd. Dat betekent dat het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel faalt bij gebrek aan feitelijke grondslag.

De grensoverschrijdende dienstverlening door referente

4.1 Eiser stelt tot slot dat referente als zelfstandige vanuit Nederland grensoverschrijdende diensten verleent. Referente stelt dat zij adviezen geeft aan gemeenschapsonderdanen die hulp nodig hebben bij het gebruik maken van het gemeenschapsrecht en verder dat zij lezingen over dit onderwerp houdt. Eiser stelt dat hij op grond van het arrest van het HvJ-EG van 11 juli 2002, C-60/00 (Carpenter, JV 2002/290), als echtgenoot van referente een verblijfsrecht heeft.

4.2 Ingevolge artikel 49 eerste alinea van het EG-Verdrag zijn verboden beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap door onderdanen van de lidstaten die in een ander land van de Gemeenschap zijn gevestigd dan dat, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht.

4.3 In de uitspraak van 11 juli 2002, C-60/00 (Carpenter, JV 2002/290) heeft het HvJ-EG geoordeeld dat artikel 49 van het EG-Verdrag, gelezen tegen de achtergrond van het fundamentele recht op eerbiediging van het gezinsleven, aldus moet worden uitgelegd dat het zich er tegen verzet dat de lidstaat van herkomst van een in die lidstaat gevestigde dienstverrichter die diensten verricht ten behoeve van personen die in andere lidstaten zijn gevestigd, het verblijf op zijn grondgebied weigert aan de echtgenoot van die dienstverrichter, die onderdaan is van een derde land. Uit overweging 37 van dit arrest volgt dat in die zaak van doorslaggevende gewicht is geweest dat de grensoverschrijdende dienstverlening een belangrijk deel van de economische activiteit van de betrokkene vormde.

Zaaknummer: AWB 08/34644 inzake

Pagina 7 van 8

4.4 De rechtbank is van oordeel dat eiser met de ter onderbouwing van zijn stelling overgelegde stukken onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat referente grensoverschrijdende diensten van enige betekenis heeft verricht. De rechtbank overweegt hiertoe dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat referente daadwerkelijk een onderneming drijft. Het is onvoldoende duidelijk geworden welke werkzaamheden referente heeft verricht, waar die zijn uitgevoerd en of zij daarvoor vergoedingen heeft ontvangen. Aldus is onvoldoende inzicht verschaft in de aard en de omvang van de bedrijfsactiviteiten om aannemelijk te achten dat er sprake is van activiteiten die een omvang van enige betekenis hebben, laat staan dat aannemelijk is gemaakt dat een belangrijk deel van de economische activiteit van referente een grensoverschrijdend karakter had. Dat betekent dat de onderhavige situatie niet op één lijn kan worden gesteld met die in de zaak Carpenter en dat artikel 49 van het EG-Verdrag zich niet ertegen verzet dat aan eiser geen verblijfsrecht is verleend.

Conclusie

5. Uit het voorgaande volgt dat eiser geen rechten kan ontlenen aan het gemeenschapsrecht, noch op grond van artikel 18 van het EG-Verdrag en artikel 3 van Richtlijn 2004/38, noch op grond van artikel 49 van het EG-Verdrag. Hij komt derhalve niet in aanmerking voor afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Daarom zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

Griffierecht en proceskosten

6. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Zaaknummer: AWB 08/34644 inzake

Pagina 8 van 8

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Fehmers, voorzitter, en mrs. J. Jonkers en J.C. Boeree, in tegenwoordigheid van mr. E.T.P. Scheers, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 29 december 2009.

De griffier is verhinderd deze uitspraak te ondertekenen.

De voorzitter

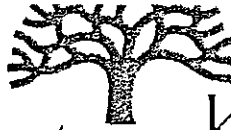
Afschrift verzonden op: 29 DEC 2009

Conc.: ES
Coll: SH
D: B
VK

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Advocatenkantoor Kleerekooper

Utrecht, 26 januari 2010

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
Per fax: 070-3651380 (18 pag.)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 JAN 2010	
ZAAKNR:	2010000977
AAN:	VII 977
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN
(Regulier – EU toetsing)

Van:

mr G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd
Postbus 686, 3500 AR Utrecht
telefoon: 030-2307100
e-mail: info@prawo.nl
fax: 030-2307105
kenmerk gemachtigde: 6860105

Ten behoeve van de vreemdeling:

geboren op van Liberiaanse nationaliteit, te dezer zake
woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Predikherenstraat 24 te
Utrecht (Postbus 686, 3500 AR).

Omschrijving uitspraak:

Uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Arrondissementsrechtbank te
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, kenmerk AWB 08/34644,
van 29 december 2009, verzonden op 29 december 2009 aan de gemachtigde.

Betreft:

Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg
alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verweerder in de kosten van de
procedure.

Grieven:

Deze zijn aangehecht.

Bijlagen:

De uitspraak waarvan hoger beroep.

G.G.A.J. Adang

Grievan van

Grief 1.

Overschrijding van termijnen.

Ingevolge artikel 8:66, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), voor zover thans van belang, doet de rechtbank binnen zes weken na de sluiting van het onderzoek schriftelijk uitspraak.

Ingevolge het tweede lid kan de rechtbank deze termijn met ten hoogste zes weken verlengen.

Ingevolge het derde lid wordt van deze verlenging aan partijen mededeling gedaan.

Het beroep is uiteindelijk behandeld op 15 september 2009. De rechtbank heeft niet binnen zes weken na het sluiten van het onderzoek uitspraak gedaan en evenmin deze termijn binnen die zes weken verdaagd. De rechtbank had uiterlijk op 8 december 2009 uitspraak moeten doen, maar deed dit pas op 29 december 2009. De rechtbank heeft aldus artikel 8:66 Awb tweemaal geschonden. Weliswaar gaat het hier slechts om termijnen van orde, maar appellant wordt hierdoor wel in zijn belangen geschaad, iets waarvan de rechtbank zich klaarblijkelijk te weinig rekenschap geeft.

Grief 2.

Ten aanzien van het verblijf in Engeland.

De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 2.1 terecht dat aannemelijk is dat de echtgenote van appellant (verder te nemen referente) *van 1986 tot 1991 rechtmatig in Engeland heeft gewoond en gewerkt*. Verweerder heeft tot op heden geen hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak, laat staan op dit onderdeel, zodat dit feit in rechte vaststaat. De rechtbank bedoelt daarmee uiteraard te zeggen dat referente daarmee een verblijfsrecht had van rechtswege op grond van de toen geldende werknemersrichtlijn. Gezien rechtsoverweging 2.2. is dat ook de enige logische gevolgtrekking.

In rechtsoverweging 2.2. stelt de rechtbank

Naar het oordeel van de rechtbank brengt de omstandigheid dat referente meer dan 17 jaar geleden gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer niet met zich dat referente ook in haar huidige situatie onder de werking van het gemeenschapsrecht valt.

Appellante kan zich met dat oordeel niet verenigen.

De rechtbank miskent daarbij namelijk dat een Unieburger die naar zijn lidstaat van oorsprong terugkeert weldegelijk de rechten behoudt die hij onder het gemeenschapsrecht in de gastlidstaat heeft verkregen. Dit volgt zonder meer uit de door de rechtbank aangehaalde arresten Surinder Singh en Eind. Appellant voegt aan dit rijtje nog het arrest Akrich toe.

Dat een naar Nederland teruggekeerde Nederlander zijn of haar gemeenschapsrechten behoudt bij terugkeer naar Nederland staat dus vast.

Alvorens te kunnen oordelen over de vraag of deze rechten verloren kunnen gaan (of referente nog onder de werking van het gemeenschapsrecht valt, zoals de rechtbank het formuleert) had de

rechtbank dienen vast te stellen na hoeveel tijd dan en op welke gronden dergelijke rechten verloren kunnen gaan dan wel zijn gegaan. De rechtbank formuleert op deze punten geen enkel criterium.

Appellant stelt vast dat deze kwestie nog niet door het Hof in Luxemburg is beoordeeld zodat het oordeel van de rechtbank in feite een uitleg is van de Europese regelgeving. De rechtbank heeft daarbij miskent dat het niet haar taak is die Europese regels uit te leggen, dat is voorbehouden aan het Hof. De rechtbank pas slechts toe.

Appellant wijst er verder op dat in punt 94 van het arrest van 17 september 2002 in zaak nr. C-413/99 (Jurispr. 2002, blz. I-7169; JV 2002/466; Baumbast) door het Hof, voor zover thans van belang, is overwogen dat aan de uitoefening van het verblijfsrecht ingevolge artikel 18, eerste lid, van het Verdrag de in deze bepaling bedoelde voorwaarden kunnen worden gesteld, doch dat de bevoegde autoriteiten, en in voorkomend geval de nationale rechterlijke instanties ervoor moeten waken dat die voorwaarden worden toegepast met inachtneming van de algemene gemeenschapsrechtelijke beginselen, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel.

Voor het actuele gemeenschapsrecht heeft het Hof in de punten 82 en 84 van het arrest van 25 juli 2008 in zaak nr. C-127/08 (JV 2008/291; Metock) overwogen dat richtlijn 2004/38/EG blijkens de punten 1, 4 en 11 van de considerans tot doel heeft, de uitoefening van het fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door het Verdrag rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en mogen de bepalingen van die richtlijn, gelet op de context en de doelstellingen, niet restrictief worden uitgelegd en mag deze in geen geval hun effectiviteit worden ontnomen.

Appellant meent dat de rechtbank door te oordelen dat verkregen rechten op grond van het vrij verkeer na enigen (maar door de rechtbank niet nader gespecificeerde) tijd kunnen vervallen de effectiviteit aan het persoonlijk recht op vrij verkeer van referente en de daaraan verbonden rechten wordt ontnomen.

Het had daarom op de weg van de rechtbank gelegen op dit punt prejudiciële vragen te stellen. Appellant meent dat het stellen van dergelijke vragen, die hij aan het slot van deze grieven zal formuleren, door de Raad van State als hoogste rechter dient te geschieden.

De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 2.2 verder

De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat er geen enkel verband bestaat tussen het verblijf van referente in Engeland en haar huidige situatie. Dit geldt ten eerste voor de aard van de werkzaamheden: referente heeft verklaard dat zij in Engeland heeft gewerkt voor een tandarts en een verzekeringsbedrijf. Van enig verband met haar huidige werkzaamheden is geen sprake. Verder is van belang dat referente destijds was gehuwd en samenleefde met een andere persoon dan eiser en dat referente sedertdien weer lange tijd in Nederland heeft gewoond. Appellant meent dat een en ander in het geheel niet relevant is.

Uit de jurisprudentie van het Hof in Luxemburg blijkt in het geheel niet dat er verband moet bestaan tussen een verblijf in een gastlidstaat en de huidige situatie (d.w.z. verblijf in de lidstaat van oorsprong). Appellant meent dat uit het arrest Eind (Jurispr. 2007, blz. I-10761) juist volgt dat een dergelijk verband bij terugkeer geen rol meer speelt. Zo heeft het Hof in punt 35 van het arrest Eind (Jurispr. 2007, blz. I-10774) overwogen dat een burger van een lidstaat ervan zou kunnen worden weerhouden de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit te verlaten om op het grondgebied van een

andere lidstaat betaald werk te gaan verrichten, wanneer hij niet de zekerheid had dat hij naar de lidstaat van herkomst zou kunnen terugkeren onafhankelijk van het verrichten van een economische activiteit in die laatste staat. De Raad van State heeft dit laatste ook bevestigd in haar uitspraak van 12 november 2009 met nummer 200900969/1/V1 (LJN: BK3910), rechtsoverweging 2.8.1.

Ten onrechte hecht de rechtbank aldus belang aan de aard van de werkzaamheden van referente in Engeland en aan haar huidige werkzaamheden.

Ook het feit dat referente destijds een andere relatie had speelt anders dan de rechtbank meent geen enkele rol, ook al omdat het verblijfsrecht van referente in Engeland niet verbonden was met deze relatie.

Dat referente sinds haar terugkeer weer lange tijd in Nederland heeft gewoond is evenmin relevant. Appellant wijst in dit verband op hetgeen hij hiervoor reeds heeft opgemerkt met betrekking tot de verstreken zeventien jaar.

De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 2.2. tenslotte geheel ten onrechte *naar het oordeel van de rechtbank levert het eerdere verblijf in Engeland geen enkel aanknopingspunt op voor de toepassing van het gemeenschapsrecht op de huidige situatie van referente en eiser.*

Zoals hiervoor uitvoerig is betoogd is het enige relevante aanknopingspunt dat referente door haar reis naar en verblijf in Engeland gebruik heeft gemaakt van haar persoonlijk recht op vrijverkeer, toen als werknemer, en dat daarmee het aanknopingspunt met het gemeenschapsrecht gegeven is. Dat recht is niet verloren gegaan en haar huidige situatie kan daarbij al helemaal geen rol spelen.

Grief 3.

Ten aanzien van het verblijf in België.

Gezien rechtsoverweging 3.1 staat vast dat referente van januari 2008 tot half april 2008 in België heeft verbleven., hetgeen door verweerder niet is bestreden.

Vast staat ook dat appellant en referente hebben geprobeerd eiser met het oog op het voorschrift van artikel 8, vijfde lid, van Richtlijn 2004/38 in te schrijven in het bevolkingregister in België, ter verkrijging van een verblijfsrecht aldaar. Het daartoe strekkende verzoek van eiser en referente is afgewezen in verband met het ontbreken van een originele, gelegaliseerde huwelijksakte.

Verweerder heeft hier tot op heden geen hoger beroep tegen ingesteld zodat van deze feiten kan worden uitgegaan.

Dat appellant niet in België heeft gewoond, zo dit al relevant is, quod non, doet aan genoemde vaststelling niet af.

In dat licht bezien is het uitgangspunt van de rechtbank in rechtsoverweging waarbij deze er *dus van uit [gaat] dat eiser geen feitelijk verblijf in België gehad en dat hij daar evenmin een verblijfsrecht heeft genoten, noch op grond van het EG-recht noch anderszins onbegrijpelijk.*

Iemand die zich bij een Belgische gemeente meldt om zich in te schrijven verblijft feitelijk in België. Bovendien blijkt uit het door referente overgelegde huurcontract voor de Belgische woonruimte dat appellant daar mocht verblijven. Appellant wijst er overigens op dat zijn verblijfsrecht rechtstreeks

voortvloeit uit zijn huwelijksband met referente en dat blijkens de jurisprudentie van het Hof in Luxemburg het samenwonen niet is vereist.

Appellant wijst er in dit verband verder op dat zijns inziens uit het arrest Metock volgt dat het in het geheel niet nodig is dat appellant bij referente in een andere lidstaat heeft verbleven. Het oordeel van de rechtbank is deste onbegrijpelijker nu juist de zittingsplaats Amsterdam vanaf 2009 meerdere keren heeft vastgesteld dat artikel 8.7 Vreemdelingenbesluit geen juiste omzetting is van Richtlijn 2004/38/EG (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 21 augustus 2009, AWB 08/44151 (LJN: BJ6325), rechtsoverwegingen 9.2 t/m 9.4). Weliswaar gaat het hier over een verblijf van de Nederlander in een andere lidstaat die Nederland wil bezoeken voor een kort verblijf als bedoeld in artikel 6 van Richtlijn 2004/38/EG maar er is geen enkele reden voor het oordeel dat zulks niet zou gelden voor een Naar Nederland terugkerende Nederlander, die langer dan drie maanden alhier wil verblijven zodat het verblijf onder artikel 7 van de richtlijn valt.

Samenvattend meent appellant dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend dat hij wel in België heeft verbleven, zoals de rechtbank ook zelf heeft vastgesteld, maar dat dit gegeven voor zijn verblijfsrecht op basis van het gemeenschapsrecht in Nederland in het geheel niet relevant is.

Grief 4.

In rechtsoverweging 3.3 overweegt de rechtbank dat zij voorts van oordeel [is] dat niet aannemelijk is gemaakt dat referente in de eerste maanden van 2008 in België bedrijfsmatige activiteiten van enige substantie heeft verricht. Eiser heeft over de aard en de intensiteit van de door referente verrichte activiteiten onvoldoende duidelijkheid verschaft. Er is sprake van verschillende soorten bedrijfsactiviteiten die nauwelijks zijn onderbouwd. In ieder geval is niet aannemelijk geworden dat referente van deze activiteiten in haar levensonderhoud, laat staan dat van eiser kon voorzien. Tot de door eiser overgelegde stukken behoort een (voorlopige) balans per 30 juni 2009 en een winst- en verliesrekening over de eerste zes maanden van 2008.

Appellant meent allereerst dat de rechtbank hier is getreden buiten het geschil nu het niet zijn van zelfstandige in België door verweerder niet in de bestreden beschikking ter sprake is gebracht en dit dus niet in geschil kon zijn. Dit was voor verweerder een vaststaand feit. In de beschikking ging het slechts om de noodzaak van het verblijven van appellant bij referente in België. Wat dit laatste betreft verwijst appellant naar hetgeen hierboven is aangevoerd.

Appellant meent dat de rechtbank hier in ieder geval ook een aantal essentiële onderdelen van het gemeenschapsrecht en met name van Richtlijn 2004/38/EG over het hoofd ziet.

Ten eerste berustte het verblijfsrecht van referente gedurende de eerste drie maanden van haar verblijf die samenvallen met de eerste drie maanden van 2008 op artikel 6 van Richtlijn 2004/38/EG. Aan dat verblijf worden niet meer eisen gesteld dan het bezit van een geldig paspoort.

Nu eiser langer dan drie maanden in België heeft verbleven, valt de periode van anderhalve maand nadien (en wel tot half april 2008, de datum van terugkeer naar Nederland) onder artikel 7 van Richtlijn 2004/38/EG. Haar verblijfsrecht gedurende die periode viel met name onder punt a) van artikel 7 aangezien zij in het gastland zelfstandige was. De rechtbank gaat er ten onrechte aan voorbij dat door de Belgische autoriteiten aan referente een "Bewijs van immatriculatie" is

verstrekt". Gezien het bepaalde in artikel 8 lid 3 van de Richtlijn kan dit bewijs niets anders zijn dan de "verklaring van inschrijving" waarvoor niets anders kon worden verlangd dan het bewijs dat referente zelfstandige is.

Nu de Belgische autoriteiten zulks hebben vastgesteld is verweerder daaraan op basis van zowel het beginsel van gemeenschapstrouw als op basis van het interstatelijk vertrouwensbeginsel gebonden. Zo verweerder het huiswerk van de Belgische overheid wil overdoen ligt op haar de bewijslast dat referente ten onrechte de betreffende verklaring heeft gekregen. Verweerder noch rechtbank zijn daarin in de ogen van appellant geslaagd.

Overigens diende verweerder en dus de rechtbank het verblijfsrecht van referente op basis van artikel 7 lid 1 sub a) in samenhang met artikel 8 lid 3, eerste gedachtenstreepje van Richtlijn 2004/38/EG te beoordelen zo dit "bewijs van immatriculatie" niet kan worden beschouwd als een "verklaring van inschrijving".

De rechtbank overweegt dat referente bedrijfsmatige activiteiten heeft verricht maar acht deze niet van enige substantie en nauwelijks onderbouwd. De rechtbank stelt daarmee te zware eisen aan het door referente te leveren bewijs dat zij zelfstandige is.

Appellant wijst op het eigen beleid van verweerder zoals neergelegd in de Vreemdelingencirculaire waarbij voor zelfstandigen een ondernemingsplan en openingsbalans volstaan. De plannen van referente waren voor verweerder duidelijk en ook bij haar bekend. Verwezen wordt naar de beschikking in een andere zaak waarin verweerder de bedrijfsactiviteiten van referente precies weet te omschrijven. Pagina 7 van die beschikking is door appellant reeds in zijn procedure overgelegd maar wordt voor de goede orde bijgevoegd. De rechtbank gaat hieraan ten onrechte voorbij.

Door het oordeel van de rechtbank dat niet aannemelijk is geworden dat referente van deze activiteiten in haar levensonderhoud kon voorzien heeft de rechtbank een niet ter zake doende criterium aangelegd nu het voorzien in het levensonderhoud slechts een rol speelt bij economisch niet-actieven. Hetzelfde geldt voor het kunnen onderhouden van een echtgenoot. Dit is evenmin een criterium bij werknemers of zelfstandigen.

Voor zover de rechtbank heeft bedoeld te beoordelen of referente valt onder artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, gelezen in samenhang met artikel 8, derde lid, aanhef en tweede streepje, van Richtlijn 2004/38/EG treedt zij ook hier buiten het geschil.

Verder wijst appellant erop dat referente weliswaar dient te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht als economisch niet-actieve, maar dat uit richtlijn 2004/38/EG, waarvan de bepalingen niet restrictief mogen worden uitgelegd en evenmin hun effectiviteit mag worden ontnomen, niet kan worden afgeleid dat de bewijsmiddelen om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn mogen worden beperkt. Ook uit hetgeen het Hof in punt 44 tot en met 46 van het arrest van 25 mei 2000 in zaak nr. C-424/98 (Jurispr. 2000, blz. I-4033 en blz. I-4034; Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek) heeft overwogen volgt dat deze bewijsmiddelen in beginsel niet mogen worden beperkt.

Uit artikel 8, vierde lid, van richtlijn 2004/38/EG volgt, voor zover thans van belang, dat in dit geval België niet het bedrag van de bestaansmiddelen mag vaststellen dat zij als toereikend beschouwt,

maar rekening moet houden met de persoonlijke omstandigheden van referente in België. Uit de punten 24 tot en met 26 van het arrest van het Hof van 11 december 2007 in zaak nr. C-291/05 (Jurispr. 2007, blz. I-10772; JV 2008/1; het arrest Eind) kan voor dit geval worden afgeleid dat verweerder, onafhankelijk van het antwoord op de vraag of in België door de daartoe bevoegde autoriteiten al dan niet is vastgesteld dat voor een verblijf aldaar is voldaan aan de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van richtlijn 2004/38/EG, deze voorwaarden ook nog zelfstandig dient te beoordelen, nu zij zich daarop tegenover verweerder heeft beroepen met het oog op haar verblijf bij haar echtgenoot in Nederland. Overigens dient verweerder daarbij uit te gaan van het beginsel van gemeenschapstrouw en het interstatelijk vertrouwensbeginsel zoals hierboven aangehaald indien zij inbreuk wil maken op de in een andere lidstaat, in casu België, vastgestelde rechten.

Nu de rechtbank dit kennelijk buiten verweerder om van belang acht, had het op de weg van de rechtbank gelegen deze beoordeling te maken.

Deze persoonlijke omstandigheden moeten worden beoordeeld met inachtneming van het doel van richtlijn 2004/38/EG en het evenredigheidsbeginsel, als hiervoor genoemd. Appellant meent dat de rechtbank niet duidelijk maakt welke norm zij heeft aangelegd om te bepalen of sprake is van voldoende middelen van bestaan en of, en in hoeverre, bij deze norm rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden, zoals dat ingevolge voormeld artikel 8, vierde lid, is vereist. Nu referente geen beroep heeft gedaan op het Belgische equivalent van onze bijstand kan er gevoeglijk van worden uitgegaan dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikte zowel voor haarzelf als voor appellant op de momenten dat hij bij haar was.

Grief 5

In rechtsoverweging 3.4 overweegt de rechtbank dat *anders dan eiser stelt kan uit het arrest Metock niet worden afgeleid dat eiser, als echtgenoot van een unieburger, in dit geval een verblijfsrecht kan ontleen aan de Richtlijn 2004/38. In dit arrest is immers vastgehouden aan bestendige rechtspraak dat het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op situaties die geen enkel aanknopingspunt hebben met het gemeenschapsrecht. In deze zaak kan niet worden gezegd dat ieder aanknopingspunt met het gebruik van de rechten van vrij verkeer ontbreekt, nu referente een aantal maanden in België heeft verbleven kort voor haar terugkeer naar Nederland en kort voor de datum van indiening van de aanvraag.*

De vaststelling in de eerste zin is in strijd met hetgeen hiervoor is aangehaald met betrekking tot de onjuiste implementatie van Richtlijn 2004/38/EG in artikel 8.7 Vreemdelingenbesluit en de jurisprudentie in visumzaken. De rechtbank spreekt zichzelf tegen.

Ook overweegt de rechtbank dat *daar staat echter tegenover dat van enige samenhang tussen haar verblijf in België en de aanwezigheid van eiser in Nederland niet is gebleken.*

De rechtbank miskent dat die samenhang er helemaal niet hoeft te zijn. Het gaat om de rechten van referente. Die waren er in België en zijn er bij terugkeer naar Nederland. Appellant volgt slechts die rechten, ook als dat pas zou zijn als referente naar Nederland is teruggekeerd.

In dit verband verwijst appellant naar hetgeen hierboven met betrekking tot het verblijf in Engeland is aangevoerd. Grief 2 kan mutatis mutandis als hier herhaald en ingelast worden beschouwd.

De rechtbank weegt verder mee dat is gesteld noch gebleken dat referente haar bedrijfsactiviteiten in België heeft gestaakt omdat zij anders niet met eiser kon samenzijn.

Appellant wijst erop dat de rechtbank in ieder geval meent dat in België sprake was van bedrijfsactiviteiten en dus van een verblijfsrecht aldaar van referente als zelfstandige. Voor het overige meent hij dat de reden van terugkeer al dan niet in samenhang met beëindiging van bedrijfsactiviteiten geen rol kan spelen. Mutatis mutandis wijst hij op het arrest Akrich waarin het Hof duidelijk vaststelt dat aan de bedoeling geen betekenis toekomt.. Uit de uitoefening van het vrije verkeer vloeien rechten voort en dat is het enige dat telt. Door verweerder is niet gesteld, laat staan aangetoond, dat het hier misbruik van gemeenschapsrecht betreft. Zoals hierboven betoogd is het anders dan de rechtbank oordeelt niet van belang of appellant zich bij referente heeft gevoegd. Dat heeft hij overigens wel gedaan, zij het steeds voor kortdurende periodes.

Grief 6

Het slot van rechtsoverweging 3.4 luidt

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de onderhavige situatie gelijkgesteld moet worden met die waarin ieder aanknopingspunt met het gemeenschapsrecht ontbreekt en waarin alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen. Eiser kan om die reden noch aan artikel 18 van het EG-Verdrag, noch aan artikel 3 van de Richtlijn 2004/38 noch aan artikel 8.7 van het Vb 2000 een verblijfsrecht ontleen.

Dit oordeel van de rechtbank heeft appellant hierboven gemotiveerd bestreden en vindt geen grondslag in de feiten van deze zaak.

Prejudiciële vragen

1. Verzet het gemeenschapsrecht zich tegen het vervallen rechten ontleend aan het uitgeoefende recht op vrij verkeer na terugkeer van een Unieburger naar de lidstaat van oorsprong? Zo neen na hoeveel jaar en op welke gronden kunnen deze rechten vervallen.
2. Verzet het gemeenschapsrecht zich tegen het niet toestaan aan een familielid van een Unieburger zich pas bij deze Unieburger te voegen nadat deze is teruggekeerd naar de lidstaat van oorsprong, anders gezegd is het noodzakelijk dat het betreffende gezinslid al voor de terugkeer naar de lidstaat van oorsprong bij de Unieburger in een gastlidstaat met hebben verbleven?